

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi A.P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym o sygn. II KK 41/25,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 kwietnia 2026 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 9 marca 2026 r. A.P. (dalej: „Skarżący”),
działając osobiście, wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem
Najwyższym w sprawie o sygn. II KK 41/25 wnosząc o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu sądowym o sygn. II KK 41/25
toczącym się przed Sądem Najwyższym nastąpiła przewlekłość;
2. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego na rzecz
Skarżącego kwoty 20 000 zł;
3. zwolnienie z opłaty za wniesienie skargi;
4. przeprowadzenie losowania sędziów do rozpoznania skargi
z pominięciem osób powołanych w wyniku wadliwej procedury
nominacyjnej.

W treści uzasadnienia Skarżący wskazał, że w postępowaniu
przygotowawczym, sądowym i apelacyjnym decydowali sędziowie, którzy byli

nominowani w wyniku wadliwej procedury, przez co nie miał możliwości prawnych do bezstronnego rozstrzygnięcia. Wskazał, że otrzymał informację, że jego kasacja jest zasadna i że został skazany przez Sąd, który nie jest Sądem i jak na razie nic z tego nie wynika. Sprawa oczekuje na rozstrzygnięcie przed Sądem Najwyższym i jest sabotowana przez wyznaczanie kolejnych sędziów, którzy byli nominowani przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz. U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl dyspozycji art. 6 ust. 1-3 u.s.p.p., każdorazowa skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać określone wymogi przewidziane dla pisma procesowego, w tym obligatoryjnie winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, jak również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Należy podkreślić, że jest to wymóg bezwzględny w świetle w/w ustawy. Ponadto, skarga może zawierać żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę albo prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowania przygotowawcze zlecenie podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności oraz zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej, co kwalifikowane jest jako wymóg fakultatywny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że skarga podlega rozpoznaniu, o ile spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Oznacza to, że skarżący musi w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskazać, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 września 2022 r., I NSP 290/22; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 49/20; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło, według strony, do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r. I NSP 264/21).

W niniejszej sprawie powyższy wymóg nie został dochowany. Nie zostały wymienione uchybienia ani wadliwości po stronie Sądu Najwyższego, które spowodowały naruszenie prawa skarżącego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Ich brak musi zatem zostać uznany za niedochowanie wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Pismo Skarżącego nie zawiera właściwego uzasadnienia, co sprawia, że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi.

Jednocześnie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że niezadowolenie strony z rozstrzygnięć sądu, nie jest podstawą do złożenia skargi na przewlekłość postępowania. Skarżący skorzystał z instytucji do tego nie przeznaczonej, błędnie interpretując zarówno treść, jak i cel stawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Z uwagi na fakt, że wniesiona skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p, na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. u.s.p.p., orzeczono, jak w sentencji.

[a.ł]

Paweł Księżak